

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **Y. H.**, nar. X, st. příslušnost X
bytem v ČR: X

zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2024, č. j. OAM-3278-13/ZR-2024
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 23. 7. 2024 k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví tohoto usnesení (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil platnosti žalobci udělené zaměstnanecké karty podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) a stanovil mu podle ust. § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce, že napadené rozhodnutí i řízení jeho vydání předcházející bylo zatíženo závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, když žalovaný v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména neodstranil veškeré pochybnosti stran rodinného a soukromého života žalobce a nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce. V této souvislosti dále uvedl, že žalovaný po doručení trestního příkazu vydaného ve věci žalobce (trestní příkaz X č. j. X ze dne X) činil kroky směřující ke zrušení pobytového oprávnění. Ačkoliv žalovanému bylo známo, že žalobce na území České republiky sdílí společnou domácnost s manželkou a dvěma nezletilými syny, kdy nejstarší z nich na území plní povinnou školní docházku, žalovaný i přes povědomí o těchto rodinných vazbách neprovedl žádné dokazování směřující k objasnění faktického dopadu zrušení pobytového oprávnění žalobci na jeho další život a další život jemu nejbližších rodinných příslušníků (manželky a dvou nezletilých dětí). Žalovaný podle žalobce pouze konstatoval svoji vědomost o tom, že zrušení zaměstnanecké karty žalobci dostane žalobce do nekomfortní situace. Ve správním spise rovněž podle žalobce absentují jakékoliv podklady ke zjištění a vyhodnocení relevantních okolností soukromého a rodinného života žalobce, včetně nejlepšího zájmu nezletilých dětí. Nedostatečné zjištění skutkového stavu stran stěžejních skutečností pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do základního práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života je podle žalobce patrné taktéž z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je nepřiléhavé, obecné, obsahující paušální argumentaci závažností trestné činnosti a povinností jednotlivce nést následky svého jednání. Žalovaný rovněž podle žalobce nezjistil, jaké faktické důsledky bude mít zrušení pobytového oprávnění žalobci na jeho další život, život jeho manželky, ale i vývoj, výchovu a výživu dvou nezletilých dětí, tedy intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Takovou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce měl žalovaný zkoumat i s ohledem na válečný stav na Ukrajině a nemožnost vrátit se do rodného domu z důvodu jeho okupace ruskými vojáky. Žalobce by tak byl vystaven hrozbě omezování osobní svobody, ublížení na zdraví nebo smrti.
3. Žalovaný podle žalobce nevymezil nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce a opomenul jej učinit středobodem všech svých úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce, otce dvou nezletilých dětí. Žalobce k tomu uvedl, že žalovaný, vědom si své povinnosti nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce zohlednit, obecně poukázal na judikaturu Ústavního soudu, vyložil pojem „nejlepší zájem dítěte“ v teoretické rovině a následně (opětovně) kladl důsledky zrušení pobytového oprávnění k tíži žalobce, aniž by posoudil míru emoční a finanční závislosti nezletilých dětí na žalobci, závislost manželky žalobce na jeho osobě při zajištění péče o nezletilé děti a při hmotném zabezpečení rodiny, význam přítomnosti žalobce pro jeho nezletilé děti a obecně všechny konsekvence vyplývající ze zrušení pobytového oprávnění žalobci, včetně dopadu na další pobyt jeho rodinných příslušníků zde, vývoj, výchovu a výživu nezletilých dětí. Nebyly-li tyto okolnosti podstatné pro vymezení nejlepšího zájmu nezletilého dítěte zjištěny, nemohl žalovaný přistoupit ani k

následnému poměření zájmu na ochraně nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce s protichůdným veřejným zájmem. Paušální argumentace zaviněním žalobce ve vztahu ke všem důsledkům zrušení pobytového oprávnění fakticky jakékoliv poměřování dvou protichůdných zájmů předem vylučuje, v důsledku čehož by (při akceptaci takové argumentace) provádění testu proporcionality pozbylo smyslu. K argumentaci žalovaného, že žalobci není znemožněn další styk s jeho nezletilými dětmi, jelikož mu není stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, ale „pouze“ zrušeno pobytové oprávnění, žalobce zdůraznil, že mu již napadeným rozhodnutím byla uložena povinnost vycestovat z území České republiky ve správním orgánem stanovené lhůtě, při jejímž nesplnění se žalobce vystavuje riziku zahájení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, či v horším případě, řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, žalobce dále doplnil, že nosné úvahy žalovaného, že zásah, i do nejlepšího zájmu nezletilých dětí, způsobil sám žalobce svým vlastním protiprávním jednáním co do odůvodnění přiměřenosti tohoto zásahu dle názoru žalobce neobstojí.

4. Dále žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v nedostatečném rozsahu posoudil proporcionalitu dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva trvale usídleného žalobce a jemu blízkých osob na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný při vymezení veřejného zájmu na neprodloužení pobytového oprávnění žalobci nepřihlédl ve prospěch žalobce k době, která uplynula od spáchání trestného činu (více než X měsíců), předchozí bezúhonnosti žalobce, povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (X), výkonu uloženého peněžitého trestu (vykonán dne X). Při definování intenzity zásahu do základního práva žalobce a jemu blízkých osob na respektování soukromého a rodinného života žalovaný nereflekoval a implicitně do značné míry bagatelizoval všechny faktické a právní důsledky vlastního rozhodnutí na další pobyt žalobce na území České republiky a vedení soukromého a rodinného života. Pokud žalovaný odůvodnil přiměřenost dopadu jeho rozhodnutí možností alternativní úpravy pobytové situace žalobce na území České republiky, zejména pak prostřednictvím institutu dlouhodobého víza dočasné ochrany nebo žádostí o vydání dlouhodobého pobytu, namítl k tomu žalobce, že na území České republiky pobývá od roku 2019, pročez nesplňuje podmínku opuštění území Ukrajiny po 24. 2. 2024, tedy tato alternativa pak nepřichází v případě žalobce v úvahu. Rovněž žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu by v případě žalobce znamenala, že by musel vycestovat z území České republiky na Ukrajinu a vyčkávat v nejistotě na vyhovění jeho žádosti o pobytové oprávnění. V této souvislosti žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, zdůraznil, že čistě hypotetická možnost získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky žalovaného automaticky nevyvazuje z jeho povinnosti řádně posoudit proporcionalitu dopadu jím přijatého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
5. Žalovaný podle žalobce opřel své závěry o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života o závažnost jím spáchaného protiprávního jednání a jeho vlastní zavinění ve vztahu k nastalé situaci. Opomenul přitom typovou závažnost spáchaného trestného činu (X), absenci jakéhokoli škodlivého následku spáchaného protiprávního jednání (škody či

nemajetkové újmy), předchozí bezúhonnost a vedení řádného života žalobcem, upřímnou lítost, přijetí odpovědnosti za vlastní jednání (doznání, nevyužití obrany proti trestnímu příkazu prostřednictvím řádných opravných prostředků), výkon uloženého peněžitého trestu. Žalobce také poukázal na skutečnost, že po uplynutí 3 měsíců bude moci žádat o prominutí zbytku výkonu trestu, přičemž je přesvědčen, že splňuje předvídané podmínky pro jeho prominutí. Naproti tomu při vymezení kolidujícího zájmu na ochraně základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života žalovaný podle žalobce nepřihlédl k tomu, jaké faktické důsledky bude mít jeho rozhodnutí na další život žalobce a jeho rodiny, neobjasnili možnost dalšího soužití v České republice, případně zda bude již v důsledku napadeného rozhodnutí z důvodu závislosti na žalobci nucena přesídlit do země původu celá jeho rodina. Žalovaný nezjistil možnost návratu žalobce do České republiky z faktického i právního hlediska, když za takové skutkové zjištění nelze považovat odkaz na to, že žalobci není uloženo správní vyhoštění a nic mu nebrání v návratu do České republiky po výkonu jemu uloženého trestu. Žalovaný nevyjasnil míru závislosti nezletilých dětí na žalobci (v rozhodnutí není uvedeno jméno, příjmení nezletilých dětí ani jejich věk), vztah dětí k žalobci, míru integrace rodiny do české společnosti, a to zejména nezletilých dětí, plnění zde povinnou školní docházku, když žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nezmínil délku pobytu jednotlivých rodinných příslušníků na území České republiky. Ze shora uvedených důvodů žalobce namítal též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě považoval za důležité zmínit, že žalobci zrušil zaměstnaneckou kartu z důvodu, že byl odsouzen za spáchání X trestného činu, což sám žalobce nerozporuje. Žalovaný neměl povinnost zohlednit skutečnost, že žalobce zaplatil peněžitý trest a že dodržuje stanovený X. Odsouzení žalobce také nebylo zaplacením peněžitého trestu zahlazeno, neboť mu stále běží uložený X. Žalobce je tak nutno stále považovat za odsouzeného, neboť částečným výmazem rejstříku trestů se nestal osobou, na kterou by se hledělo jako na osobu netrestanou.
7. Žalovaný dále uvedl, že si žalobce podal žádost o vízum strpění, ze čehož je patrné, že žalobce již zvolil jiný druh pobytu na území. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27, a ze dne 29. 12. 2022, č.j. 3 Azs 238/2022-41, dodal, že prostřednictvím víza za účelem strpění lze řešit nejen společné soužití žalobcovy rodiny, ale i ochranu před nebezpečím, které by mohlo žalobci hrozit v souvislosti s válečným konfliktem probíhajícím na Ukrajině.
8. Žalovaný měl dále za to, že se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval rodinnou vazbou žalobce, a to nad rámec povinností, které mu ukládá zákon o pobytu cizinců. Žalobce přitom kromě návrhu na svůj výslech nenavrhoval žádná další šetření, ani se po seznámení s podklady nevyjádřil před vydáním napadeného rozhodnutí.
9. Pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života žalobce, uvedl žalovaný, že tento v napadeném rozhodnutí zkoumal, a to především na základě zjištěných informací v průběhu vedeného správního řízení a také na základě sepsaného protokolu o výsledku žalobce, i když mu to zákon nepřikazuje. Dodal, že žalobce žádné konkrétní námitky ohledně nepřiměřenosti ve vztahu k soukromému a rodinnému životu neuváděl.

S odkazem na judikaturu správních soudů, pokud jde o povinnost zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, dodal, že žalobce byl v tomto směru po celou dobu řízení pasivní. Kromě obecného tvrzení, že se na území nachází jeho rodina, kterou finančně zabezpečuje, neuvedl nic, co by mohlo ovlivnit rozhodnutí žalovaného natolik, že by zaměstnaneckou kartu žalobci nezrušil. Žalovaný také nebyl povinen ani oprávněn posuzovat charakter a další specifika trestné činnosti žalobce, neboť rozhodující byla skutečnost, že byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu.

10. Námitky žalobce ohledně zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný považoval za nevýznamné, neboť přiměřenost se posuzuje pouze tam, kde to zákon výslovně stanovuje, což není tento případ.
11. Žalovaný dále s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2022, č.j. 4 Azs 138/2022-46, a ze dne 27. 3. 2020, č.j. 5 Azs 320/2019-38, uvedl, že žalobce při naplnění zákonného důvodu pro zrušení zaměstnanecké karty nemůže spoléhat na to, že si tento typ pobytového oprávnění udrží na základě rodinného a soukromého života v České republice.
12. K žalobcem namítanému neprovedení výsledku jeho manželky žalovaný uvedl, že žalobce nic takového v rámci správního řízení nenavrhoval a žalovanému není známo, jaké konkrétní zjištění by takový výsledek měl přinést, když existenci rodinného života žalobce na území nezpochybňoval a zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí žalovaný neměl. Totéž uvedl i ohledně šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí.
13. Žalovaný měl také za to, že na str. 6 -8 napadeného rozhodnutí se detailně s nejlepším zájmem nezletilých synů žalobce vypořádal a na tuto část odůvodnění v tomto směru odkázal. Zdůraznil přitom, že děti účastníka řízení nejsou podle recentní judikatury trumfem, který přebije vše ostatní. V opačném případě by založením rodiny vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva.
14. Podle žalovaného rovněž spisový materiál neobsahuje žádné mimořádné skutečnosti, na základě, kterých by se dalo konstatovat, že v daném případě je zrušení pobytu žalobci v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-101.
15. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, takže může žádat o udělení jiného pobytového oprávnění a je také na něm, aby po zrušení platnosti pobytu našel cestu k pravidelným kontaktům se svojí rodinou. Má rovněž možnost požádat o speciální pobytový status v případě nemožnosti vycestování do země původu. V případě nesplnění podmínek bude na něm, aby si zajistil přijetí v jiné bezpečné zemi, kde jeho odsouzení za trestnou činnost nebude překážkou k udělení pobytového oprávnění. Poté žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
17. Z trestního příkazu X ze dne X, č.j. X, se podává odsouzení žalobce pro skutek spočívající v X, který byl kvalifikován jako X. Tento trestní příkaz nabyl právní moci a vykonatelnosti dne X.
18. Z výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 12. 3. 2024, ev. č. ISRT690462/2024, vyplývá záznam o odsouzení žalobce shora označeným trestním příkazem k peněžitému trestu ve výši X Kč a k trestu zákazu činnosti spočívajícího v X ve výměře X měsíců, a to pro X. Z předmětného výpisu rovněž vyplývá, že žalobce peněžitý trest uhradil.
19. Z lustrace cizineckého informačního systému se podává, že má žalobce na území České republiky manželku a dva nezletilé syny.
20. Dne 18. 3. 2024 oznámil žalovaný žalobci zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Nato žalobce navrhl žalovanému provedení účastnického výslechu, kterémužto návrhu žalovaný vyhověl.
21. Žalobce v rámci svého výslechu v procesním postavení účastníka řízení uvedl mimo jiné, že na území České republiky pobývá se svojí manželkou a dvěma syny. Starší syn zde chodí do školy. Manželka je doma a více s dětmi. Žalobce pořád pracuje. Bydlí společně s rodiči manželky v pronajatém bytě. Rodiče žalobce bydlí v X a sestra v X. Pracuje v X, kde přijímá zboží ve firmě X. V zemi původu mají s manželkou dům, ale teď jsou tam Rusové. Byl pravomocně odsouzen za to, že X, k čemuž došlo tak, že X s tím, že večer X po telefonátu s otcem, který mu sdělil, že se dozvěděl něco z Ukrajiny a že se matce udělalo špatně. Zrušení pobytového oprávnění by pro něj bylo moc špatné, neboť on jediný z rodiny pracuje. Pokutu zaplatil hned, jak přišla. Chodí jen do práce a s autem jezdí manželka.
22. Posléze byl žalobce správním orgánem vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí a o jeho vyjádření se k nim ze dne 16. 5. 2024, se podává, že žalobce se chtěl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit s tím, že se k nim vyjádří do 14 dnů písemně, což nakonec neučinil.
23. Správní orgán následně vydal napadené rozhodnutí, které si žalobce osobně převzal dne 28. 6. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
25. Podle § 46e odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm.*

- b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
26. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
 27. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
 28. Podle ust. § 174a odst. 4 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
 29. Podle čl. 8 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
 30. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (vizte např. rozsudek NSS, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.
 31. Zdejší soud musí souhlasit s žalovaným také v tom směru, že mu nepřisluší jakkoli posuzovat charakter X trestné činnosti, pro kterou byl žalobce odsouzen, ani to, jak se případně choval během trestního řízení či po jeho skončení. Jestliže tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí doposud nebyl vykonán soudem uložený trest zákazu činnosti,

- nezbylo žalovanému než k odsouzení žalobce trestním příkazem X ze dne X, č.j. X, přihlédnout, neboť na něj nebylo možno nahlížet jako na osobu, jejíž trestná činnost byla zahlazena. Žalovaný rozhodoval na základě aktuálně zjištěného skutkového stavu, přičemž z výpisu z rejstříku trestů jednoznačně vyplývalo, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a ke dni vydání napadeného rozhodnutí na něj nebylo možno hledět jako na bezúhonného, přestože peněžitý trest zaplatil a hodlá požádat o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti.
32. Přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se pak žalovaný zabýval zejm. na str. 3 - 5 napadeného rozhodnutí v rozsahu, který umožňuje jeho přezkoumání za současného přihlédnutí ku správnému závěru žalovaného v tom směru, že mu zákon v tomto případě povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí neukládá. Z tohoto hodnocení je zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu veškeré rodinné vazby žalobce na území České republiky, které podrobně popsal, aniž by jejich rozsah a intenzitu jakkoli zpochybňoval. Žalobce přitom v průběhu správního řízení netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, pro které by bylo nutno zajišťovat kupř. šetření ze strany OSPOD, když žalovaný veškeré rodinné vazby žalobce vzal za prokázané z jiných podkladů (lustrace CIS, výslech žalobce).
33. Soud ve shodě se žalovaným tedy připomíná, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince upravuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.; podle jeho odstavce třetího se ovšem přiměřenost posuzuje pouze, pokud to zákon výslovně stanoví, což ovšem není tento případ. Podle soudní judikatury i v takových případech musí správní orgány s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodního práva (z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy) výjimečně posoudit přiměřenost svého zásahu, pokud cizinec ve správním řízení vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, a tím i porušení čl. 8 Úmluvy (např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13). Žalobce nevyužil možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a v žalobě přes její obsáhlost žádná konkrétní mimořádně závažná tvrzení ohledně zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života neuplatnil.
34. Žalovaný dále správně akcentoval, že čl. 8 Úmluvy právě v situaci narušení veřejného pořádku zásah do soukromého a rodinného života připouští, přičemž žalobce neuvedl natolik závažné, výjimečné a specifické okolnosti, na základě, kterých by se zrušení platnosti zaměstnanecké karty dalo považovat za nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nelze naopak pominout to, že napadené rozhodnutí nemá žádný dopad na pobytové tituly rodinných příslušníků žalobce, a navíc bylo žalobci v mezidobí uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak se podává ze záznamu o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění č.j. OAM-4021-6/ST-2024, který byl v rámci nařízeného jednání proveden k důkazu. Žalobce tak tedy není nucen v důsledku vydání napadeného rozhodnutí vycestovat z území České republiky, pročez lze v jeho případě tím méně mluvit o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.
35. V rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č.j. 10 Azs 266/2021-102 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu Nejvyšší správní soud uvedl: „*Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení*

veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 22). Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou manželku, kterou vozí k lékaři do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti. NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po proděláních chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí.“

36. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30: „Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Dále zde NSS uvedl: „Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2021 čj. 10 Azs 177/2021-64.
37. K odkazu žalobce na nejvlastnější zájem nezletilých dětí je třeba konstatovat, že zájem dítěte je jistě zásadním kritériem, avšak v projednávané věci nikoli kritériem rozhodujícím. Proto je třeba připustit, že nad zájmem dítěte na péči obou rodičů může převážet zájem na ochraně veřejného pořádku, zvláště pak, když v projednávané věci nebyla žalobcem tvrzena žádná specifika či mimořádné skutečnosti ve vztahu k jeho dětem či manželce. Žalovaný se s otázkou nejvlastnějšího zájmu nezletilých dětí správně a v dostatečném rozsahu vypořádal na str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí, kdy soud v podrobnostech na tuto část napadeného rozhodnutí odkazuje.

38. K argumentaci žalobce, že měl žalovaný provést výslech manželky žalobce a opatřit stanovisko OSPOD k posouzení nejlepšího zájmů nezletilých dětí žalobce, soud poukazuje v návaznosti na bod 32 na to, že žalobce v průběhu správního řízení ani v samotné žalobě netvrdil nic konkrétního ohledně soukromého a rodinného života, resp. nejvlastnějšího zájmu nezletilých dětí, co by již nevyplynulo z jiných podkladů (zejm. z výslechu žalobce a z lustrací v cizineckém informačním systému), přičemž žalovaný žádné ze zjištění v tomto směru nijak nezpochyboval. V průběhu správního řízení navíc předmětné důkazní prostředky neuplatňoval, přestože byl rovněž právně zastoupen. V tomto ohledu tak soud vady napadeného rozhodnutí rovněž neshledal.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 16. října 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce